

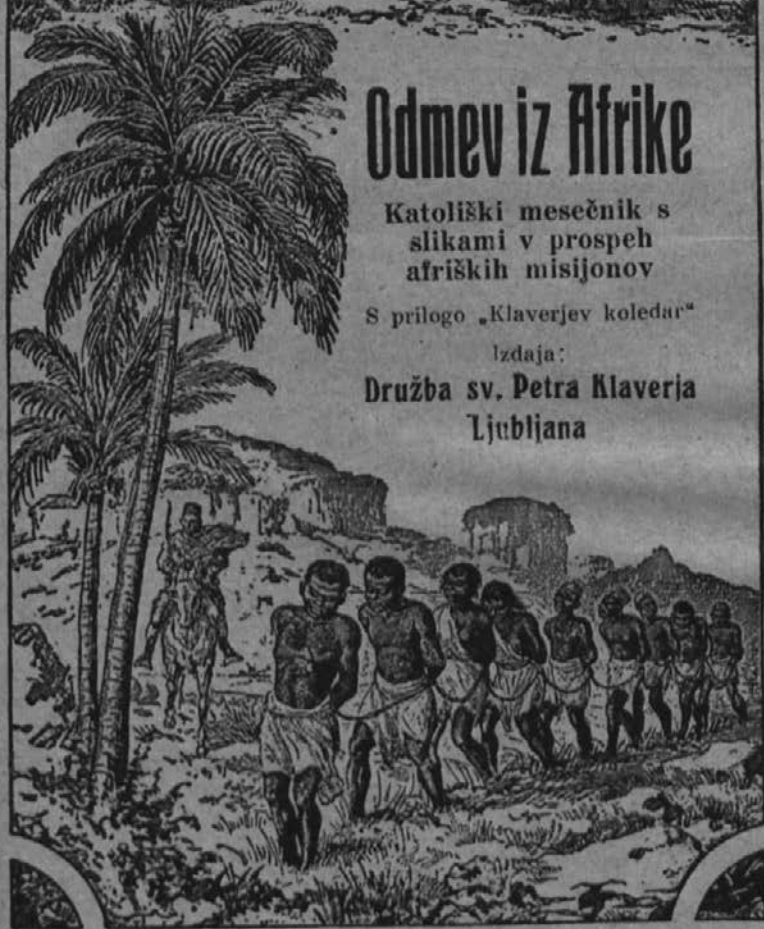
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, hrvaškem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji **10 Din, 7 L, 60 am. cts.**, 2'50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ **15 Din, 9'20 L, 80 am. cts.**, 3'10 S. — Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via del' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA: Čestitka Prezvzišenemu. Veselo in žalostno iz Uknambe. Kapelica za Kristusa Kralja. — Praznik Kristusa Kralja v Kamerunu. — Vsem postati vse! — Pismo slovenskega misijonarja. — Cvetka iz asiškega vrta. — Kratka misijonska poročila. Božji blagoslov. — Uslišane molitve.

Darovi

Od 1. do 31. maja 1930.

Za afr. misijone v splošnem: Din 8.692'16; L 492'15.

Za sv. maše: Din 490'—.

Za stradajoče: Din 1.349'50; L 18'—.

Za gobavce: Din 100'—.

Za odkup sužnjev: Din 4.050'—, L 270'—.

Za botrinske darove: Din 2.745'—.

Za zamorčke: Din 630'95; Dol. 1'—.

Za katehiste: Din 285'—.

Za semeniščnike: Din 1.150'—.

Za kruh sv. Antona: Din 3.778'—; L 99'—; Š 10'—.

Za misijonsko zvezo: Din 50'50.

Za otroško zvezo: Din 17'—.

Za mašno zvezo: Din 1.012'—; L 114'—.

Za afriški tisk in kat. kizem: Din 1.734'50; Š 12'—.

Za določene namene: Din 151'15.

Za določene misijone: Din 1.810'—.

Za rože sv. Male Terezike: Din 430'—.

Za Klaverjevo družbo: Din 281'05; L 20'—.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 314'—.

Fr. H., Ptuj, Din 150'— za odkup zamorčka „Edvard“ —
Ter. Petrika Din 120'— za rožice Male sv. Terezike.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Spomin za umrle.

Preč. g. Gašper Porenta, profesor Št. Vidu (dosmrtni podpornik Klaverjeve družbe). — Hel. Pertinac, Loka pri Žusinu. Mr. Moličnik, Karnica. — Mr. Kordiš, Mirna peč. — Ana Ledej, Idrija. — M. Osojnik, Mestni vrh. R. I. P.

Ad multos annos!

Družba sv. Petra Klaverja izraža ljubljenemu nadpastirju, prevzvišenemu gospodu knezoškofu

Dr. Gregorij-u Rožman-u

najvdanejše in najiskrenejše čestitke z izrazom najglobokejšega spoštovanja in hvaležnosti!

Uredništvo „Odmeva iz Afrike“

Na praznik sv. Male Terezike v Uknambi.

Veselo in žalostno iz Ukuambe.

Piše neki misijonar, oblat Brezmadežne.

Praznik sv. Terezije, 3. oktobra, je naš patronski praznik in obenem zaključek našega dela v Ukuambi. Ob tej priliki človek vidi nekaj napredka ter sadu in dobi novega poguma za naslednje leto. Letos začenjamo patronski praznik zopet s slovesnostjo krsta in sv. obhajila. Že 2. oktobra, na vigilijo sv. Terezije, je prišlo nekaj kristjanov iz sosednjega kraja Ukuanjama in Onimandi, da se udeleže slavnosti. Zvečer so se glasile iz sosednjih hiš, kjer so prenočevali romarji, pesmi v čast sv. Tereziji in druge. Drugi dan se je pričela slavnost ob pol devetih. Nekaj je motil sedem leten deček, ki se je vedno vrival v vrste naših krščencev in hotel po vsej sili biti krščen. Zasonj sem ga miril in svaril. Šele, ko ga je njegov oče prijel za lase in ga odstranil, je bil zopet mir in red. Pa je dečko jokalo in kričalo na vse pretege. 17 poganov (15 otrok in dva odrasla) je ta dan bilo prištetih med otroke božje in matere Cerkve. Po krstni slavnosti smo prenesli Najsvetejše v zasilno cerkev, kjer se je bilo zbralo 12 prvoobhajancev s svojimi sorodniki in številnimi pagani.

Tu se je zopet pokazalo, kako potrebna bi bila v Ukonambi nova cerkev. Slovesnost prvega sv. obhajila je bila podobna kakor v domačem kraju. Najprej pridiga in ponovitev krstne obljube, potem sv. maša pred izpostavljenim Najsvetejšim. Med sv. mašo so molili in peli. Po mašnikovem obhajilu so šli k oltarju prvoobhajanci, da prvič prejmejo v svoja srca Kralja Kristusa, ljubitelja duš. Za njimi so prišli drugi kristjani. Po sv. maši zahvala in posvetitev Mariji. Tudi se je vsa cerkev posvetila svoji patroni sv. Tereziji Deteta Jezusa. Upamo, da bodo obhajanci dobri kristjani in izpolnili, kar so obljubili Bogu na ta dan. Sv. Terezija naj jim pomaga k temu! Kako lepo se glasi posvetitev sv. Tereziji: „Ljuba mala cvetka božja, glej, posvetimo Ti svoja srca. Uči nas, da bomo znali Boga tako ljubiti, kakor si ga Ti ljubila.“

Take slovesnosti so dnevi veselja za ves misijon, zlasti za misijonarje. Vlijejo poguma za nadaljno delo in trud v vinogradu Gospodovem.

Splošno v Ukuambi lepo napredujemo. To leto smo otvorili zunanjo postajo 30 km od tu. 40 otrok in 12 odraslih hodi tam redno v cerkev in h krščanskemu pouku. Naš domači učitelj Primož je mož na svojem mestu. Dva ali trikrat v mesecu gremo misijonarji nadzorovat to zunanjo postajo, ki se imenuje „sv. Janez pred vrati“.

V kratkem bomo otvorili še drugo zunanjo šolo. Zidanje cerkve in šole, s katerim smo mislili pričeti to leto, smo morali odložiti; bilo je namreč to leto tako suho, da ni bilo mogoče žgati opeke. Pa tudi sicer je letina letos slaba, da se je bati lakote. Živina strada, mrve ni, vode ni, zato ker dežja ni bilo. Ako kmalu ne začne deževati, bo mnogo živine poginilo. Naše govedo smo dali kristjanom v rejo. Osle in vole gonimo tri ure daleč na vodo, da se vsaj toliko napoje, da ne pocepajo žeje. Tudi strašna vročina nas muči, da je mnogo domačinov zbolelo. Bog nas ima rad, ker nam pošilja toliko nadlog.

Iz tega vidite, da smo podpore zelo potrebni. Zlasti nam pomagajte z molitvijo; saj potem bo že Bog pomagal nadalje. „Prositate in boste prejeli!“ Molite za nas in pošljite nam kaj podpore. Bog Vam bo vse povrnil; saj ne pozabi plačati kozarca vode, ki ga kdo da bližnjemu v Jezusovem imenu.

Še eno prošnjo imam. Potrebujemo z v o n a. Zdaj zvonimo na neko steklenico. Kdo bo naši postaji nabavil

zvon? Klical bo naše kristjane s Terezikinim glasom v cerkev in k delu. Gotovo so med častilci sv. Terezije blage duše, ki bodo radi nekaj prispevali za Terezikin zvon v Ukuambi. Že v naprej: „Bog plačaj!“

Kapelica za Kristusa Kralja.

Piše M. Cecilija, oblatinja sv. Frančiška.

Tri sestre-domačinke, ki so med prvimi napravile slovesne obljube v novicijatu v Nkokonjeru, pomagajo sedaj našim belim sestram v šoli in pri raznih delih usmiljenja. Srečne in vesele smo jih; zakaj zlasti na otroke imajo velik vpliv.

Tu imamo veliko vzgajališče za najmanj 80 otrok, ki pa nima kapele, da bi v njej otroci molili rožni venec in druge molitve ali obiskali od časa do časa sv. Rešnje Telo. Misijonska cerkev je precej daleč proč, tako da hodijo vanjo le k sv. maši. Na vso moč si prizadevamo, da bi mogli postaviti kapelico s pomočjo daril blagih dobrotnikov in jo posvetiti Kristusu Kralju. Prilagam oklic našega škofa kot sledi:

Vsem misijonskim prijateljem, zlasti ljubiteljem Srca Jezusovega!

Iz ljubezni do Kristusa, našega Kralja, prosim vse, ki častijo njegovo Srce, da nam pomagajo zgraditi kapelico tu med pogani, kjer bo kraljeval srcem teh malih, kakor sam pravi: „Pustite male k meni in ne branite jim!“ Res, radi bi jih vodili k Njemu; a kako, ko nimamo niti male kapelice?

Mnogo let smo imeli Gospoda Jezusa pod svojo samostansko streho, toda prostor zanj je bil tako majhen, da so se komaj sestre mogle zbirati pred njim. Ti časi so pa sedaj minuli. Misijon se je povečal in tekom let je naraslo število sester. Imamo tudi sestre domačinke, ki nas podpirajo pri našem delu. Nimajo več vse prostora pred Njim. V tej tropični vročini je tudi velika žrtev klečati na tako tesnem prostoru v kapelici. V tem zavodu imamo tudi mnogo otrok, ki ne morejo nikdar priti v kapelico, ker ni prostora. Iz tega vzroka ne more duhovnik imeti niti strežnika pri sv. maši. Silno bi torej potrebovali posebno ka-

pelico, ki bi ustrezala potrebam zavoda in kamor bi mogli dohajati vsi otroci.

„Ne branite jim!“ ampak vodite jih k božjemu Prijetelju otrok s tem, da prispevate, da se bo mogla graditi kapela v čast Kristusu Kralju.“

Praznik Kristusa-Kralja v Kamerunu.

Pismo misijonarja misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-hill-u, Kumbo, Kamerun.

Na praznik Kristusa Kralja smo imeli procesijo s sv. Rešnjim Telesom. Poprejšnja leta te slovesnosti nismo mogli imeti, ker še ni bilo prišlo v te zapuščene kraje navodilo, kako naj se ta praznik obhaja. Mislim, da si sv. oče niso mogli predstavljati ob vpeljavi tega praznika, kako velikega pomena bo ta praznik za tukajšnje ljudi. V tem kraju pogani zelo zaničujejo kristjane in sicer zato, ker so ti opustili vsako zvezo s svojim poganskim kraljem in z maliki, ter svojo ljubezen naklonili belemu možu, da jim ta olepša duše. Zato pa je praznik Kristusa Kralja tako globoko ganil tukajšne kristjane, da so prišli v ogromnem številu, hoteč poganom dokazati, da so se temeljito izpreobrnili, ne le v svojih nagnenjih ampak v vsem svojem bistvu, ter da smatrajo za posebno milost, da smejo služiti svojemu Kralju.

Ljudi je prišlo k prvi maši zjutraj dokaj več kot smo pričakovali. Nad 1000 jih je bilo pri sv. obhajilu. Zjutraj ob 8 je bile prva slovesna sv. maša; dosedaj take maše v Kumbo še ni bilo. To pot je pa bilo to mogoče, ker je slučajno bil pri nas en mašnik iz sosedne občine. Po sv. maši smo izpostavili sv. Rešnje Telo do 3. popoldne. Potem je bila procesija z Najsvetejšim in nazadnje sv. blagoslov.

Značilno je, da so so baš 1 mesec pozneje zbrali tisoči poganov te dežele, da slovesno praznujejo obletnico svojim malikom v čast. Razume se, da je za to slovesnost bila značilna množina plesov, daritev in čezmernega uživanja palmovih vin, tako, da se je slovesnost naposled izprevrgla v vsestransko pijanost. Ta dan sem bil na obisku pri bolnikih v domači bolnici in sem tako na

lastne oči videl te žalostne dogodke. V tej občini biva le 3000 kristjanov, a najmanj 56000 poganov. O, ko bi imel sredstev, da bi vse mlačne katolicane v domovini nagnil do tega, da bi zmolili vsaj molitvico vsak dan za izpreobrnjenje teh 56000 poganov, pa bi naše misijonsko prizadevanje imelo še večjih uspehov.

Vsem postati vse!

Apostolska prefektura Kubango (Angola).

Pismo P. Lagel-a iz Družbe sv. Duha, misijon Kakonda.

Pravkar sem prejel Vaše pismo z relikvijo častite in od Boga izbrane misijonske matere Marije Terezije Ledóchowske. Z nebes doli bo še bolj izdatno podpirala misijonarje. Jaz se ji v svojem apostolskem delovanju prav tako priporočam kot mali Cvetki Tereziji Deteta Jezusa. Že tri leta je tega, kar sem izročil vse zunanje šole varstvu sv. Terezije in sem koncem 1928 jasno videl, da je nisem zastoj klical na pomoč. Preteklo leto je bilo 5293 krstov, izmed teh 1240 odraslih. Tem slednjim sem bil obljubil po en rožni venec in eno škapulirsko svetinjo, pa sem mogel le nekatere obdarovati; drugim sem mogel izstaviti listek, da bodo obdarovani pozneje. Takrat nisem vedel, kje naj dobim toliko rožnih vencev in sem se zelo priporočal božji Previdnosti. Zdaj pa, prečastita gospa dobrotnica, ste me rešili iz zadrege. Vseh rožnih vencev v šestih zavitkih sem dobil 1.002. Tako bom mogel obdarovati vse, ki so bili krščeni, pa še drugim bom lahko dal, ki bodo prišli letos na vrsto za sv. krst. Tudi škapulirskih svetinjic bo dovolj.

Ne najdem besed, da bi se Vam dostojno zahvalil za Vašo velikodušnost, ki mi je bodrilo pri mojem misijonskem delovanju. Še nikdar v svojem misijonskem življenju se mi ni zaupanje tako poživilo. Hvala tudi pokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski, ki Vas je brezdvomno navedla na to lepo misel. Skušal bom po svojih najboljših močeh tudi v prihodnje lajšati bolečine trpečih udov Kristusovega telesa. Včasih mi zmanjka cerkvenega perila, pa mi božja Previdnost vselej v pravem času pride na pomoč. Tako sem lani dobil iz neke misijonske razstave zase več srajc in nogavic, ne da bi bil kaj prosil zanje.

In baš prav mi je prišlo, kajti svoje perilo sem bil razdal ubogim in slepim in kruljevim. Taki so mi najljubši. Z darili pridobim tudi njih duše.

Bolniki, ki v svoji betežnosti prihajaja k meni, so mi najljubši prijatelji. Kako sem žalosten, če jim ne morem pomagati. Da bi jim mogel ceneje pomagati, proučujem sedaj zdravilno moč domačih rastlin in sem nekatere

Pri razdelitvi roženvencev (pater jih ima samo 500, rabil pa bi jih 1.200.

že preiskusil v tem oziru. Tudi se posvetujem z domačini zdravniki — ranocelniki, ki mi za mal denar radi zaupajo svojo vedo. Neki pater, ki je v tej stroki precej izkušen, me je sistematično učil in navajal na ta posel. Marsikoga sem ozdravil telesno, a kar je več vredno, tudi duševno.

Reven sem, a ne tožim, kajti tudi Jezus in apostoli so bili revni, a so navzlic temu delali čudeže.

Pismo slovenskega misijonarja.

Brat Rafael Kolenc piše iz Marija Trost vrhovni voditeljici
Družbe sv. Petra Klaverja.

Častite misijonske sotrudnice, ali bi smel zopet trkati na vaša usmiljena srca in prositi kaj za naš revni misijon? Tukaj trpimo strašno pomanjkanje na vsem, bodisi glede cerkvenih reči ali šolskih predmetov kakor tudi glede perila za misijonarje. Če bi meril, morda bi bilo več lukenj, kot pa celega blaga. Zadnjič sem vas prosil, če je mogoče, za eno svetilko za večno luč in pa kake svečnike. Letos bomo napravili tudi 2 kapelici za procesijo na dan sv. Rešnjega Telesa, dve drugi pa prihodnje leto, če bo mogoče. Lepo vas prosim, če bi vam bilo mogoče, kaj pomagati pri tem? Velike skrbi imam, kako bom mogel vse to skupaj spraviti; izročili so mi jih v oskrbo, a priprave za to nimam nič. Potem mi je skrbeti tudi za našo hišno kapelico, kjer je vedno notri Najsvetejše in sv. maša vsaki dan. Imamo pa samo eno revno zeleno mašno obleko in pa samo en cingulum. Vidite torej, da smo zelo revni in da še najpotrebnejšega nimamo za cerkev in sv. mašo. Dve uri od tod imamo tudi 2 stranski šoli, kjer je vsaki teden sv. maša, pa nam še mnogo reči manjka.

Hvala Bogu, pa naš misijon vseeno lepo napreduje, čeravno nimamo toliko nasprotnikov od vseh strani. Na sv. božični praznik je bilo krščenih 23 šolskih otrok in 17 jih je bilo pri prvem sv. obhajilu. Naš apostolski prefekt Msgr. Alojzij Mahn so obhajali na Božič 25 letnico svojega mašništva. Veliko ljudi je prišlo takrat k slovesnosti; ne samo katoličani, ampak tudi pogani in protestantje. Vsi, ki so bili navzoči, so rekli, kaj takega pa še nismo doživeli.

Z delom smo vsi silno preobloženi. Morali bi delati še več, pa ne moremo, ker nam primankujejo moči. Na vse strani nas kličejo, da bi zidali šole, ki bi obenem služile tudi za misijonsko cerkvico. V našo daljnjo podružnico Jekukuna so lansko leto odšli 3 patri, 3 bratje in 3 sestre. Tam vlada še najtrše poganstvo. Naj nam ljubi Bog pomaga predreti tmine poganstva in povsod zasaditi križ zveličanja.

V imenu nas vseh misijonarjev vas še enkrat prav lepo prosim, pomagajte nam, kar vam je mogoče. Ljubi Jezus vam bo tisočeri plačnik! Vsi vam pošiljajo najlepše pozdrave, zlasti pa še jaz vaš rojak br. Rafael Kolenc

Nebeška cvetka iz asiškega vrta.

Piše sestra Emilijana, iz kongregacije najsvetejše Krvi, Asizi, Južna Afrika.

Zakaj je Bog poslal smrtnega angela, da utrga svežo cvetko iz pravkar zasajenega vrta? Dne 1. maja 1929 je sestra Marija Gabrijela, hči sv. Frančiška, mirno zaspala v Gospodu. Bila je izmed mojih gojenk. Ležala je šest mesecev za pljučno jetiko. Stavili smo nanjo lepe nade, a božja Previdnost nam jo je vzela. 26. maja bi bila napravila slovesne obljube. Ko se je morala dva meseca poprej podvreči izkušnji, je rekla: „O mati, saj ne bom dočakala tega dne.“ In res se je njeno stanje štiri tedne poprej tako poslabšalo, da je prejela sv. zakramente za umirajoče in je ob tej priliki napravila obljube.

Sestra Marija Gabrijela je bila zgledna redovnica. Molila je brevir pray do zadnjega dne. Nikdar ni tožila ali bila nejevoljna. Često me je poklicala in mi povedala, kako velike bolečine trpi. Ko sem prišla in sedela pri njej, je vselej rekla, da mora biti potrpežljiva, ker je Jezus še mnogo več za nas trpel. Vsak dan je še pletla preproge, ker je vedela, kako nam pridejo prav. Sedela je na postelji in pletla tako dolgo, da ji je padlo pletenje iz trudnih rok. Potem se je nekoliko odpočila in zopet delala naprej, dokler je mogla. Je pač vedela, kako smo revni in koliko potreb imamo. Ako je potrebovala robca, je hotela vedno najslabšega in tako tudi ostalo obleko, kolikor jo je potrebovala.

Umrla je zelo lepo. Do zadnjega je molila; in ko že več ni mogla, je samo kimala z glavo. Malo minut pred smrtjo sem jo vprašala, če sliši, kaj molimo. Prikimala je in se obrnila do mene z zaupljivim pogledom. Potem je zatisnila oči in umrla. R. I. P.

Med njeno boleznijo sem ji večkrat priporočala, naj moli za svoje dobrotnike, zlasti za Klaverjevo družbo in njeno vrhovno voditeljico, da ji Bog da blagoslov in ji pošlje mnogo pomočnic. Potem je vselej lepo sklenila roki in začela moliti.

Sestra Marija Gabrijela je vedno pridno delala in ni nikdar rok držala križem. Prepričana sem, da bi jo še imeli med seboj, ko bi se bila malo bolj varovala. Nesla je vselej po dve posodi z vodo, ko so druge le eno, zlasti kadar je drugi niso videli. Niti minuto se ni hotela nikdar odpočiti. Zdaj pa jo je ljubi Bog poklical k večnemu počitku.

Sestre domačinke napravljajo drva

Kratka misijonska poročila.

Mr. Lerouge, apostolski vikar Francoske Guineje: „Znano Vam je, da so potrebe misijonarja kakor morje. Torej: 1. Na vsak način moramo ustanoviti nov misijon pri plemenu Tomas, ki je popolnoma vdano fetišizmu. V januarju sem obiskal te ljudi in sem prišel ves navdušen domov. 2. V Kisi moramo dobiti sestre. P. Moelo bo tu zidarSKI mojster in obenem tesar in delovodja. Sestre bodo zaenkrat stanovale v ilnati koči, ki bo pokrita s pločevino. (Nedavno je bil tu požar, ki je vpepelil vse hiše, ki so bile krite s slamo.) Pločevina nas bo stala 25.000 frankov. In vendar se moramo dela lotiti, ker protestantski Amerikanci nam delajo občutno konkurenco. Ako se krivoverci tu nastanijo, smo mi izgnubljeni za vedno. Zaupam na božjo Previdnost, ki me ni še nikdar zapustila. Naše delo dobro napreduje, čeprav nam manjka delavcev.“

P. Cermenati, lyonski misijonar v francoskem Togo: „Ta dežela se je začela zanimati za civilizacijo in se drami iz nekega dušnega spanja, v katerem je spala stoletja. In kakor povsod, so tudi tukaj otroci najbolj dovzetni za nauke katekizma in krščanske morale. Kar se tiče starih in mladine, moram reči po lastni izkušnji, da so še zelo daleč od prave omike in nedovzetni za dobro.“

S. Frančiška Aleksis, O. S. F. S. ob reki Oranje: „Pretekli teden so poklicali nekega našega patra k neki protestantski zamorki, ki je bila na smrtni postelji. Rekla je: „Oče, moli zame!“ Misijonar je odgovoril: „Moje molitve ti ne bodo koristile, dokler te ne unije voda sv. krsta.“ „Vem!“ je rekla, „krsti

me, poprej sem bila v zavodu Pella in sem poučena v tvoji veri in znam še vse molitvice.“ Na to je zmolila očenaš, češčenomarijo, vero, nakar jo je pater krstil in ji podelil sv. poslednje olje. Drugi dan je bila boljša in zelo vesela, ko je zagledala našo sestro, ki je bila pred 20 leti njena učiteljica. Ni še ozdravela, vendar potrpežljivo in v duhu pokore prenaša svojo bolezen. — Ker je letošnja žetev precej dobra, so naši ljudje zaposleni na farmah in jim zato ne manjka jesti. Najbolj potrebujejo obleke. Obleka, ki nam jo je poslal msgr. Simon, je prav prišla otrokom in starčkom v misijonu. Ko smo jo razdeljevali, smo bili še bolj veseli, kot ko smo jo prejeli. — Zelo si želimo dežja, kajti vse naokrog je izsušeno, tako da se čudimo, kako morejo živali živeti. December in januar sta pri nas mokra meseca. Upamo, da se nas bo Bog usmili.“

P. Dekampeneer, lazarist, Kongo: „Naš misijon Bikoro je sicer še nov, a se zelo lepo razvija, za kar gre hvala Bogu in dobrotnikom, ki se nas spominijo. Mogli smo že mnogo dobrega storiti. Zdaj je tu šest misijonarjev, a upamo, da se bo to število povečalo v doglednem času. V marcu imajo dospeti tudi sestre. Imamo dve rezidenci s kapelami in šolami in 30 zunanjih postaj, ki jih naši misijonarji obiskujejo kar najbolj pogosto.“

Živahno je v naših dveh katehumenatih v Bikoro in Trebu, in smo veseli, da moremo ob vsakem večjem prazniku podeliti nekaj sv. krstov. Tu smo šele 2 leti, a smo tačas imeli 500 krstov in upamo, da bo gibanje, ki se je tako lepo začelo, raslo tudi vnaprej.“

P. Valat, O. M. J., Bazuto-landija: „Notranjščina naših cerkvâ in šol je še v zelo slabem stanju, zlasti ker je misijon še mlad. Tla so ilnata in vzdržijo le po en mesec. Potem morajo priti ženske, da zamašé jame, ki so se napravile vsled hoje. To je pa težko in dolgotrajno delo. In prav sedaj smo v tem delu. Poleg cerkve je župnišče, ki bo pozneje služilo sestram v stanovanje. Cerkev je premajhna in pretesna in jo bo treba prezidati, da bodo izpolnjene zahteve, ki jih stavi v tem oziru vlada. Kristjani v misijonu kar se da radi pomagajo. Vse kaže, da je božja volja, da se naš misijon, ki je posvečen sv. Petru Klaverju, še razširi, da se čim več poganov iz okolice izpreobrne h krščanstvu.“

Mgr. Karmonkel, kapucin, apostolski prefekt Belgijske Ubangi: „Nepotrebno se mi zdi praviti, kakšno pomoč nam izkazuje s svojimi darovi, da moremo odkupovati žene in dekleta. Pravkar smo zopet poročili nekaj mladih deklic z nekaj mladeniči, ki so bili vsi mladeniči in deklice — vzgojeni v misijonu. Trije so dovršili svoj nauk in jih bomo prihodnji teden nastavili kot katehiste v nekem novem kraju, kjer smo šele začeli apostolsko delovati.“

Pet katehistov sem v decembru poslal v Libenge pri Sv. Frančišku, da sem jih dal tamšnemu predstojniku na razpolago za kraj Banza, ki je posebno oblegan od krivovercev. Na ta način delujemo v dve smeri in si počasi osvajamo vedno več duš. Premnogo pa jih še živi, ki so čisto nevedni o božjih stvarih. Da moremo preživljati svoje katehiste, za to se moramo v prvi vrsti zahvaliti Klaverjevi družbi. Z veseljem priznavamo, da se baš po Vaših dobrotnikih širi kraljestvo božje v dušah

čezdalej bolj. Dobrotniki na ta način svoj denar nalagajo v nebeško hranilnico in jim bo nosil bogatih obresti.“

P. Hovre, oblat Brezmadežne, Transwal, 21. januarja: „Kupil sem 20 km od Pretorije neko farmo v obsegu 200 ha, da bo za naše ozdravljene gobavce. Ti okrnjeni reveži veljajo po zdravniškem izvidu za ozdravljene in so jih poslali na njih domove. Toda domači se jih boje in beže pred njimi; zato imajo doma bolj žalostno življenje, kot so ga imeli v zavodu za gobavce. Nimajo ne cerkve, ne duhovnika, ki bi jim stal na strani. Stotine mojih katoličanov je bilo na ta način poslanih domov. Zdaj mi pišejo obupna pisma, naj vendar kaj storim zanje. Farmo sem kupil prav poceni; dal sem zanjo le 600 funtov šterlingov, od teh sem 250 že plačal. Prosim pomagajte mi, da plačam še ostalih 350 funtov.“

P. Matieu, oblat Brezmadežne (Južna Afrika): „Pred par meseci smo otvorili novo cerkev sv. Rešnjega Telesa, za katero ste Vi toliko prispevali. Posvetil jo je msgr. Delale 16. januarja. Naši kristjani so prišli od daleč in ne brez nevarnosti na to slavlje. Slovesnost se je začela ob 10:30. Dobil sem od nekod velik križ, ki se prav lepo poda ob obhajilni mizi. Naši kristjani radi molijo pred njim, ker jim budi čuvstva kesanja in hvaležnosti do Jezusa. Potem smo blagoslovili tudi šolo. Sedaj prav lepo delujemo za duše. Seveda smo morali ob tej priliki naše ljudi nekoliko pogostiti. Imamo kože in se je to lahko zgodilo. Vedno več katehumenov imamo, tako, da nas prihodnost ne skrbi. Gotovo bo naš misijon eden izmed najbolj plodonosnih. Ganljivo je videti, kako ljudje, ki so prišli od daleč, čakajo čez poldne, da morejo prejeti sv.

obhajilo. Nekateri rodovi so da-
leč onstran gorâ, odrezani od
civilizacije. To je pa zanje dobro.
Naj bi nam bilo dano, da pri-
dobimo te ljudi za Kristusa!
Tudi nameravamo sezidati sa-

mostan za sestre, da bomo lažje
vzgojevali 2.000 tisoč otrok. Za
sedaj nam manjka denarnih
sredstev, a zaupamo na Boga.
Zelo bi Vam, bil hvaležen, če bi
mi poslali daril za sv. mašo.“

Božji blagoslov.

Prinašamo dva zgleda, iz katerih naši čitatelji lahko vidijo, kako Bog plačuje dobrote, ki jih kdo stori misijonom. Prvo zgodbo pripoveduje P. Zugoni, izmed sinov Presv. Srca, misijonar v Bar-el-Ghazal; drugi slučaj pa je doživel neki dobrotnik Klaverjeve Družbe sam. Naj bi vsi čitatelji teh dveh dogodkov tem bolj z veseljem prispevali za misijone. Nihče ne ve, kakšne posledice ima lahko storjeno, oziroma opuščeno dobro delo.

1. Iz pogana kristjan.

Že nekaj let sem se trudil, da ustanovim novo šolo na nekem kraju, ki je od misijonske postaje Kajango pet ur oddaljen in leži v nekakem središču. Vse moje prizadevanje je bilo zaman. Kadar se je izvedelo, da pridem, so bili vsi otroci v gozdu. Če sem pa prišel nenapovedan, je takoj kdo otroke razspršil na vse strani. In je moral Tizijo koze past, Cajno je moral iti sestro iskat, Sempionio pa po vode. Tako sem ostal sam na mestu in moral končno oditi, ko sem videl, da nič ne opravi pri tako upor-
nih ljudeh.

Ko sem preteklo leto začel z naukom za 30 ljudi iz Jar-a, sem med učenci zapazil črn, okrogel obraz, ki se mi je zdel nekam znan.

„Kdo pa si ti?“

„Atin Macol (Albin črnc).“ Pri tem me je pogledal zaupno kot znanec znanca.

„Glej no. Ampak jaz te ne poznam. Iz katerega kraja pa si?“

„Ne poznaš me? Ali nisem bil jaz tisti, ki ti je pri-
nesel kozarec pive (merisa), ko si se odpočil na mojem dvorišču?“

„Ah že res! Toda — (Igral sem kaj čudno vlogo. Nisem se mogel popolnoma domisliti, kje je to bilo.) — kje je to bilo?“

„V Jadia. Ali se ne spominjaš? Ti si bil zelo truden. Vsi otroci so bili ušli v gozd; starejši ljudje ti niso hoteli pokazati poti v Ngudi in ti si se napravil na pot proti Maknak-u. Pred zadnjo hišo si sedel na klopico in jaz sem ti prinesel pive, ker hiša je bila moja.“

Sedaj sem se spomnil, da je bilo natančno tako. Pa saj kaj takega ni nič posebnega v življenju misijonarja.

„Sedaj pa si prišel, da bi bil krščen? Kdo te je poučeval o verskih resnicah?“

„Nihče. Zato sem prišel, da me poučiš.“

„Gotovo znaš Očenaš in Češčno Marijo in poglavitne molitvice?“

„Ne še. Ampak se jih bom naučil.“

„Povej mi: kdo te je poslal semkaj?“

„Ja ali mar nisva prijatelja?“

Prav je imel. Dobro delo je bil storil; zato ga je Bog poplačal. Poučil sem ga o vsem in danes sem ga poslal kot katehista med njegove uporne rojake. Bog naj mu dá obilno blagoslova!

2. Iz zdravnika duhovnik.

Družba sv. Petra Klaverja je štela pred nekaj leti med svoje podpornike v Ameriki tudi nekega zdravnika, ki je bil zamorskega pokolenja. Ta je večkrat pošiljal svojim zamorskim rojakom v Afriki večje vsote denarja, da bi se kak afriški seminarist izučil za duhovnika. In res se je. Ko je bil že duhovnik, je pisal dobrotniku-zdravniku v Ameriko pismo polno zahvale za dobrote, ki jih je bil prejel od njega po posredovanju Klaverjeve družbe. To pismo je zdravnika-zamorca tako ganilo, da je sklenil storiti isto kot njegov varovanec: postati duhovnik. To misel je tudi uresničil. Opustil je zdravljenje in dobro službo ter se podal v Rim, da tam zopet sede v šolsko klop in se izučí za duhovnika. Po tem je preteklo nekaj let in zdravnik je postal duhovnik in še doktor teologije povrh. Posvečen je bil v lateranski baziliki. Sedaj čaka ugodne prilike, da bo poslan za misijonarja v Afriko.

Ali bi mu bil mogel Bog lepše poplačati dobrote, ki jih je storil s posredovanjem Klaverjeve družbe?

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

„Te dni sem pričela devetdnevnicu v čast blagopokojni ustanoviteljici Klaverjeve družbe, grofici Mariji Tereziji Ledóchowski. Prositi jo hočem, da nam nakloni dobrotnikov, da bomo mogli poplačati dolgove. Kolikokrat mi je že pomagala ta veliko-dušna gospa; zato se zatekam k njej z neomajnim zaupanjem. Naj navedem le en zgled, kako mi je očitvidno pomagala. Poslala sem bila ljudi na postajo železnice po moko in sladkor za misijon. Mahoma nastane vihar: Bliskalo se je in grmelo in vsak trenutek je bilo pričakovati, da se vlije ploha. Silno sem bila v strahu; kajti vsa moka (2 vreči po 800 Din) bi se uničila in ves sladkor bi se rastopil. Obrnila sem se v molitvi do pokojne grofice Marije Terezije s prošnjo, naj stori pri Bogu, kar more, da počaka dež toliko časa, da se nosači vrnejo z moko in sladkorjem. In res komaj smo imeli vse doma, začelo je liti izpod neba kot da se je utrgal oblak. Iz srca sem se zahvalila Bogu in naši materi Mariji Tereziji.“

Sestra M., O. P. S. Južna Afrika.

„Že ponovno sem pozabila Vam pisati, kako sem izprosila zdravje nekemu zamorecu na priprošnje Vaše ustanoviteljice grofice Ledóchowske. Ta je bil vnet kristjan in oče mnogobrojne družine. Bil je že čisto pri koncu; komaj je bila še duša v njem. Molila sem k Vaši ustanoviteljici in zoper vsako pričakovanje je bolnik ozdravel. Podobno je pomagala, da je ozdravel 13 letni deček, ki je tudi že umiral. Tudi zase sem z njeno priprošnjo izprosila veliko milost. Sedaj jo prosim še za drugo. Ako bom uslišana, bo to pravcati čudež.“ — Sestra M. G. misijonska sestra Dragocene Krvi Južna Afrika.

V zadnjem pismu sem omenil neko uslišano molitev. Naša blagopokojna ustanoviteljica nam je izprosila, da smo našli tudi tretjega otroka omenjene Sare F., seveda v ječi. Komaj 14 let stari Jožef je ukradel puško in naboje. Dobil je zapora 3 mesece. Po prestani kazni bo prišel k nam; pa ga bomo že tako prena-redili, da bo še v slavo rajni pokroviteljici.

Veselilo Vas bo, ako Vam naznanim da bo prihodnjo nedeljo sprejeta v sv. Cerkev stara Sara (črna afriška zamorka) obenem s svojim sinom Jožefom. Ona kot izpreobrnjenka, on kot pogan.

Velika tolažba je misijonarju, ko vidi, da zapeljane duše, potem ko so našle pot v hlev Gospodov, tako pridno hodijo k sv. maši in h krščanskemu nauku. Sara in njeni otroci delajo tako. Da se je ta starica tako izpremenila, zato se je treba zahvaliti priprošnji pokojne grofice; kajti izpremenila se je po onem dnevu, ko smo začeli moliti za njene razkropljene otroke.“

P. C. S. misijonar v Južno-zahodni Afriki.

„Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo in darujem za najpotrebnejše misijonske namene 15 Din.

J. D. Poljčane.

„Iskrena zahvala grof. Mar. Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo. Pošiljam za stradajoče 4 Šil. in prosim objave v „Odmevu“.

Fr. B. Šmarkež.

Priporočam se služabnici božji v neki zelo važni zadevi ter obljubljam poslati večkrat mal dar. P. V. Črnomelj.

Priporočam Mar. Ter. Ledóchowski nekega duhovnika, da bi mu izprosila ljubo zdravje, če je tako božja volja. Če bo prošnja uslišana, je obljubljena javna zahvala in dar za misijone.

T. K. Zg. Radgona.

Opomba uredništva: V polnem soglasju z odloki Urbana VIII. izjavljamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno o „čudežnem“ in podobnem, podvržemo brez pridržka razsodbi svete Cerkve. Oznake, kakor „blažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostem življenju sv. Cerkev še ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način prethitevale razsodbo apostolske Stolice.

Novo!

Skrivnostna sveta noč

Božična igra v štirih dejanjih.

Cena s poštnino Din 7.—.

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Popolni odpustki,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

15. oktobra, na praznik sv. Terezije,

28. oktobra, na praznik sv. apostolov Simona in Jude Tadeja.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z nataučnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Kako moremo pridigovati v Afriki, ne da bi bilo treba zapustiti Evropo?

Gotovo kdo misli na najnovejšo iznajdbo radija, da bi z njegovo pomočjo govorili iz Evrope v Afriko. Toda mi ne mislimo tega. To bi nas preveč stalo spričo dragih aparatov, pa bi nas v Afriki tudi noben domačin nič ne razumel. Kaj bi torej koristile naše besede? Komu bi šle do srca? Saj vsako pleme v Afriki ima svoj lastni jezik. Plemen je nad 250. Mi pa ne znamo niti enega izmed teh jezikov. Z besedami torej ne moremo pridigovati, pač pa s tiskom. Imamo že lepo število knjig, ki so tiskane v afriških narečjih: katekizmi, zgodbe, evangeliji, listi itd. Pošlji kar družbi sv. Petra Klaverja denarni znesek, da bo mogla vedno več takih knjig tiskati in jih misijonarjem poslati in učil boš katekizem, oznanjeval evangelij, pridigoval, čefudi boš ostal doma. In kako so domačini hvaležni za naš pouk, kako zvesto store, kar jim priporočamo. Kolikim moreš biti voditelj v nebesa!

Ako premisliš, koliko dobrega moreš storiti s svojo „pridigo“, potem gotovo ne boš sklenil, da bi se branil dati nekaj dinarjev v ta namen.

Vsak, tudi najmanjši dar za tisk afriških knjig hvaležno sprejme DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA.

Ljubi Bog Ti tisočkrat povrni Tvoj dar!

Če pa želi kdo še tesneje delovati pri tem lepem misijonskem delu, pa naj pristopi k „Zvezi afriškega tiska“ kot njen član. Vrste članov so sledeče. **Redni član** podpira delo afriškega tiska z letnim zneskom Din 15.—; **podporni član** z zneskom Din 60.—; **dosmrtni član** z enkratnim prispevkom Din 1.500.—. Vsi ti člani so deležni mnogih odpustkov in duhovnih dobrot.

Izvanredna priložnost!

Misijonski prijatelji, nabavite si za malo denarja lepe knjige:

4 povestne knjižice za

5 Din

1. Škapulir sužnja.
2. Zgodba male Marije.
3. Janko in njegov angel.
4. Male pomožne misijonarke.

4 igre za dekleta, samo

8 Din

1. Afindra zamorska deklica.
2. Umijmo zamorčka.
3. Klic božji.
4. Lakota v črni deželi.

2 igri za mladeniče, samo

6 Din

1. Misijonar.
2. Naprednjak ob Kongu.

Te nizke cene trajajo samo do novega leta

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja
v Ljubljani, Metelkova 1

Zahvale z darovi.

V čast presv. Srcu Jezusovemu, sv. Antonu Pad., sv. Mali Tereziki: N. N., Ljubljana, Din 100 — (kot zahvala in prošnja); J. M., Podlipa, Din 20 — ; M. V., Slov. vas, Din 20 — (posebno se zahvaljuje Mali sv. Tereziki za zadobljeno zdravje); Fr. J., Din 40 — ; N. N., Din 100 — za dobro prestano operacijo; E. S. Ljubljana, v čast sv. Antonu 10 — Din.

Priporočila v molitev.

Orešje — Ljubljana — Besnica — Škofja Loka — Staragora
Sp. Sečovo — Savodne pri Celju. — Veržej — Oplotnica.

M. U Slov. Gradec, se priporoča presv. Srcu Jezusovemu in
Mariji Tereziji Ledóchowski v raznih dušnih in telesnih potrebah
(dar 50 Din).